

סמל רוזנבלום אלטר (דב)
960340

בן חסיה ושלמה

נולד ב- ג' במרחשוון תש"ח 17.10.1947

התגייס לצה"ל ב- 18.5.1965

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- י"א בסיוון תשכ"ז 9.6.1967

בקרב על תל פאחר.

רוזנבלום, אלטר (דב)

בן שלמה וחסייה, נולד ביום ג' במרחשוון תשי"ח (17.10.1947) בעיר וולדן שבגרמניה.

עלה ארצה עם בני משפחתו אשר השתקעה בלוד בשנת 1948. סיים 8 שנות לימוד בבית הספר העממי ממלכתי א' בלוד, ולאחר מכן העדיף ללמוד מקצוע ופנה אל הדפוס. בתחום הדפוס התמחה דב בעיקר כסדר, כדי להרחיב את אופקיו ואף לשפר את ידיעותיו הטכניות מקצועיות נרשם לבית הספר המקצועי "מכס פיין" שבתל אביב ושם למד אחר הצהריים כמה פעמים בשבוע. השתייך לקבוצת "העוֹד העובד" והיה חבר באגודת הספורט של "הפועל". לצד הלי התגייס בטרם זמנו והוא בן 17.5 בלבד (18.5.1965). הוריו שאפו כי ילמד בבית הספר הטכני של חיל האוויר אך דב התנגד לרעיו זה בטענה כי אינו יכול להיות סתם חייל מן השורה ושאל להגיע לקורס מ"כים בצריפין. את קורס המ"כים סיים דב אך לא בצריפין כי אם בחטיבת גולני בלמדו את תורת הקרב והלחימה. עם סיום קורס מפקדי הכתות בגזערה נשא דב לאישה את חברתו סאלי עמה יצא קרוב ל-4 שנים. לאחר הנישואים זכה דב לחופשת ירח דבש בת 15 יום, הארוכה ביותר שזכה לה....

דב ואשתו הצעירה התגררו ביפו, אצל אם אשתו אך דב חפץ במקום מגורים משלו ואף החל לתור אחרי דירה באזור גבעתיים או חולון. דב ואשתו ציפו לתינוק בכיליון עיניים ודב היה קורן מאושר לשמע הידיעה כי יהיה אב.

מלחמת ששת הימים פרצה כשדב עודנו בשירות חובה. במלחמה השתתף בתור סגן מפקד פלוגה כשהוא מוביל בתקיפה על היעד הדרומי כסייר ראשון. הוא טיחר בונקרים ונלחם בחירוף נפש. בסיום הטיהור הסתער לעבר מבנה שהיה במקום ונפצע ביד שמאל, נחבש והמשיך להילחם, אך בסיום כיבוש המבנה פגע בו צרור - ואז נפל. זה היה בקרב שנערך בתל פאחר שברמת הגולן ביום החמישי לקרבות במלחמת ששת הימים, י"א בסיוון תשכ"ז (9.6.1967).

הניח אישה בהריון. בתו נולדה כחודשיים לאחר שנפל. הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי בעפולה והועבר למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בקריית שמואל לאחר נפלו הועלה בדרגה.

זכרו הועלה בחוברת שהוציאה עיריית לוד להנצחת בניו שנפלו.

חטיבת גולני ערב מלחמת ששת הימים (1966-1967)

בשנת 1966 מונה כמפקד חטיבת גולני יונה אפרת, מי שהיה קצין זוטור בחטיבת גולני בימי תש"ח, וזכה לפקד על החטיבה במלחמת ששת הימים. בתקופתו של יונה אפרת כמח"ט הגיע תהליך בניית העוצמה הצבאית בכלל (מאז מבצע "קדש") וטיפוח הדרג המסתער התקפי בפרט (בתקופתו של יצחק רבין כרמטכ"ל) לשיא חדש. בחירת כוח אדם מעולה ומירב המאמצים והמשאבים הושקעו בבניית הכוח ההתקפי המשוריין הגידי, כלומר: מערך גייסות השריון, המערך המוצנח, מערך חיל הרגלים ומערך הארטילריה וההנדסה. כוח הטנקים של צה"ל התעצם פי ארבעה מאז מבצע "קדש" וכלל 1100 טנקים (בתוכם 175 טנקי "שרמן" מ-51 משופרים). מרגמות 81 מ"מ ו-120 מ"מ הותקנו על זחל"מים, ומרגמת 160 מ"מ הורכבה על שלדת שרמן.

גולני כחטיבת חי"ר הפכה לכוח התקפי מנוייד (על זחל"מים) עם גדוד מרגמות כבדות (מכמ"ת) כחלק מסד"כ החטיבה. לראשונה בוצעו בשנים 1964-1967 תרגילים ותמרונים ברמה אוגדתית ("תרגיל דיביזיוני") והושם דגש על לחימת יום ולילה ביעדים מבוצרים, שנבנו בשיטה הסובייטית.

חיילי גולני ביציאה לקרב

משימות החטיבה במלחמת ששת-הימים (יוני 1967).

במלחמת ששת הימים נועדה חטיבת גולני, חטיבה מס' 1, כחטיבת חי"ר סדירה מאומנת וניידת, לפעול במסגרת מאמץ ההבקעה העיקרי של פיקוד צפון, לפרוץ בעקבות חטיבה 8 בצפון רמת הגולן ולכבוש בהתקפה דו גדודית את כל המוצבים הסוריים ממערב למתחם זעורה: תל פאח'ר ובורג' בביל הסמוכים ל"דרך הנפט" ושולטים באש ובתצפית על "דרך הפטרולים" הסורית והמוצבים שלאורכה: בחריית, תל עזיאת וח'ירבת א-סודה. לצורך ביצוע משימת ההבקעה בשטח הררי תלול וקשה לתנועה מול מוצבים סוריים חזקים הבנויים כ"יעדים מבוצרים" קיפוריים, מוגנים בתעלות קשר היקפיות, גידור ומיקוש, תוגברה חטיבת גולני בזחל"מים נוספים ובשתי פלוגות טנקים מדגם שרמן מ-51 משופר מגדוד סא"ל אמנון מחטיבה 37. בו זמנית נשלח גדוד "אריות הגולן", גדוד ביה"ס למ"כים של החטיבה בפיקוד סא"ל משה יוסף, לתגבר את החטיבה הממוכנת בפיקודו של אל"מ אורי רום ולסייע לה במשימתה: כיבוש שכם בירת השומרון. גדוד המכמ"ת (גדוד מרגמות כבדות) בפיקודו של אלי עשת נשאר ת"פ החטיבה בשטחי הכינוס שלה בצפון עמק החולה.

חיילי גולני על-גבי זחל"מים ברמת-הגולן

תל- פאחר

החרש, הבא לכאן. האבנים השחורות האלה מספרות כעת סיפור בלתי מתקבל על הדעת ורק דמייך הקשובה כעת עדה, כי לא בדיה נלחשת באוזניך. אתה כאן כעת כמו אשור נוסף.

בקרבנות הסתערות, הזומים לקרב הזה, נשבר לרוב הכוח התוקף מעלה בלי שתתלווה הרפה כלשהי למפלתו. האנשים אשר גועו, או אשר הושלכו לאחור, אומרים: עשינו כמיטב יכולתנו. ותחושת פליאה ורחמים מלווה את המעזים להתמודד.

אל ה אשר ליקטו סביבם קומץ לוחמים, שרידי רכב בוער ושאריות חיות מגדוד המנוקז בעל כרחו את שטח ההריגה, ועלו עימם איש ואנשיו לתקוף את המוצב הזה ביצעו את הלא יאמן.

מעבר לתדהמה ולכיליון עיניים החרוץ יצאו מן הגדוד המתבוסס בדמו כמו מטורפי "אידיאה-פיקס" שקשה לרסנם. אך אין לשכוח כי הללו בחרו מתוך חרות בהסתערות הזאת באשר רוב המפקדים אשר יכלו לדון לכף חובה את הנרתעים מהתנפץ אל החומות האלה, מתו, או נפצעו, כמו אישור נואש כי הדרך לפנים חסומה למעשה, ובין הגדוד היעד מפריד אבדון.

אתה יודע כעת, כי את מוצב תל-פאחר כבשו הבודדים אשר לא נפגעו בדרכם אליו, הללו חוללו ציוות חפוז ומורז מעבר לתקן הנהרס ולמצבת הכוחות הנשרפת, ומתוך בוז מוחלט לסעיף - "יחסי הכוחות".

הללו המשיכו לנוע הלאה לטהר, להמית ולמות ורק אחד ושניים כאן ושניים ושלושה שם מוסיפים להילחם, ללא קשר עם שארית הכוחות, כאחרונים, וכמו מכושפי פקודה עליהם לכבוש את תל-פאחר.

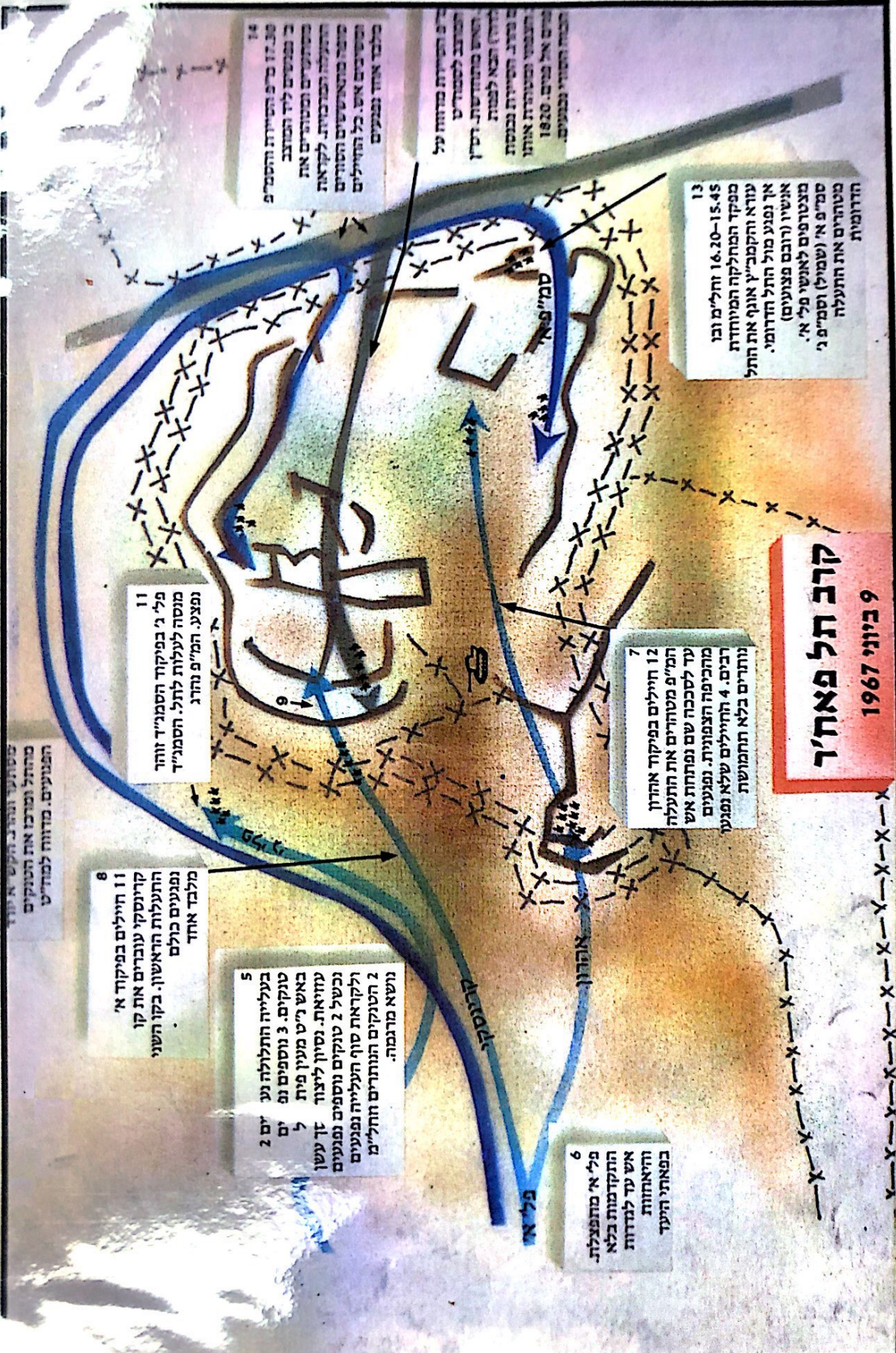
כך אירע, וקצין פה וסמל שם וחל"מ מקרי הפורץ ומבקיע ועוד אחד אחריו ועוד גיפים אשר הגיעו אל המוצב מכיוונים שונים חוללו את הנס המחריד הזה, שיש בו מן ההתאבדות ומן ההצלה, ורק פרטי הסיפור בהצטרפם מסבירים לך מה אירע כאן למעשה.

החרש הבא לכאן. רוב האנשים הללו אשר הפכו מקדמות של מפלה לניצחון מאוחר שותקים כעת. שותק המג"ד ושותקים מפקדי פלוגות ומפקדי מחלקות וסמלים אלמונים וטוראים אשר פקדו על עצמם בבדידות נואשת.

אך אלה אשר נותרו יודעים לומר בקיצור, כי "ניתנה פקודה לכבוש את תל-פאחר וזהו זה. והשאר לא מעניין".

בגרון חנוק אתה ניצב כאן ומקשיב לסיפורו של גדוד "גולני", שהיה כאן ועשה את שמו של מוצב סורי אלמוני זה לשם שידובר בו ימים רבים.

מפת הקרב בתל-פאחר

14
17.30 כ"ה
הסירות מרחות על
החזב לסמירט
התחברות דמיון
התחברות נבוכת
התחברות אחרת
1820
התחברות נבוכת

13
15.45-16.20 זח"מ וכו'
מפקד המחלקה המיוחדת
עודא והקמביץ אונף את התל
אך נפגע מול התל הדרומי.
אוישיו (רובם מצועים)
מאטופים לאנשי פל"א.
סמ"מ א' (שמול) וסמ"מ ג'
בטורקים את התעלה
הדרומית

קרב תל פאחר
9 ביוני 1967

11
פלי ג' בפיקוד הסמנ"ד זורח
מוסח לעלות לתל. הסמנ"ד
נפצע. המ"פ נהרג

7
12 חיילים בפיקוד אהרון
המ"פ מטורקים את התעלה
עד לסככה שם נפרחת אש
מהכיפה הצפונית. נפגעים
רבים. 4 החיילים שלא נפגעו
והוריים בלא תחמושת

8
11 חיילים בפיקוד א'
קרוסקי עוברים את קו
התעלות הראשון. בקו השני
נפגעים כולם
מלבד אחד

5
בעלייה התלולה נעו יום 2
טוקים. 3 נוספים נעו יום 3
באש נ"ט מעין פית ל
עוזיאת. נסיון ליצור אך עשו
נכשל 2 טוקים נוספים נפגעים
ולקראת סוף העלייה נפגעים
2 הטוקים הנותרים וחל"מ
נושא מרגמה.

6
פלי א' מתפצלת.
התקדמות בלא
אש עד לגדות
היאחות
בפאתי היעד

מסלול נתיבי הקשר א' יוקו
מחול ומרכז את הטנקים
הנפגעים. מדווח למח"ט

המכתב האחרון שנכתב

אמא ואבא יקרים!

היום יום שני ובטח שמעתם ברדיו מה שהולך בארץ אבל אני רוצה לומר לכם שאין כל צורך לדאוג. אנחנו כאן יודעים לעבוד ונגמור אותם מהר מאוד.

אמא ואבא יקרים שלי! אני מתגעגע אליכם כל כך חזק, אין לכם מושג עד כמה. אני אף פעם לא האמנתי שמסוגלים להתגעגע כל כך חזק.

במעבים כמו הרגע הזה מרגישים עד כמה אהובים הדברים שהשארנו בבית. מה שנשאר לי לבקש מכם, תשמרו על עצמכם ותשמרו לי על סאלי. אני כבר אשמור על עצמי. אני חרי בן למשפחת רוזנבלום כך שאין בעיות. תגידו למוטי שישמור על עצמו. זה האח היחיד שיש לי ואני אוהב אותו בכל ליבי.

מסרו ד"ש לשכנים ומסרו להם שאין כל צורך לדאוג. אנחנו מספיק חזקים בכדי שנשמור שלא יעשו לנו דבר.

אני מסיים כרגע במילה: "חזק ואמץ"

להתראות לאחר הכל, שלכם בנכם האהוב.

סאלי אישתו מספרת

את רב הכרתי לפני 4 שנים. באותה תקופה למדתי בבית הספר הצרפתי ביפו. פגישתנו הראשונה נערכה בבית ידידתי בלוד. בתחילה יצאנו בתור ידידים אך במהרה הומן התקשרנו מאוד ובלתי אפשרי היה להפריד בינינו. עם סיום לימודי גיסת ליצבא ושירתתי בפיקוד מרכז רב שהיה צעיר ממני בשנה התגייס כחודש ימים אחרי. עם נישואינו שוחררתי מתפקידי בעה"ל.

פגישותינו היו לעיתים רחוקות וכל פגישה היוותה מאורע ממש והחזיקה אותי במשך ימים רבים. לעולם לא הייתי מתמרמרת על יציאותיו הנדירות והסיכון של חיי הקרב שביחידה. רב היה נוהג לספר לי מראש לפני החתונה את המצפה לו והיה חוזר ומזהיר כי הוא, בתור חייל קרבי לא יבוא לעיתים כל כך קרובות ואצטרך להסתגל לחיים אלה. קבלתי את הדבר ברצון ובאהבה והייתי יושבת לילות ומחכה כדי שיבוא ואראה את פניו.

רב אהב את שירותו בחטיבת גולני, והייתה לו אמביציה להתקדם בשלבי הפיקוד. בהשפעתי ובהשפעת שאר בני המשפחה, היה מבקש העברות ליחידה אחרת, קרובה יותר לבית, אך בתוכי תוכו לא השלים עם הרעיון הזה, ושאל לגמור את שירותו ביחידה שכה נקשר אליה. רב מצא עצמו למעשה בעבא. הוא היה מוכן להישאר בעבא. הקבע באם היה מקבל העברה למקום יותר נוח.

רב היה בחור רציני ומפותח ביחס לגילו. בגרות ורצינות נתגלו בו עוד מגיל צעיר והיה עצמאי, חופשי בהתנהגותו וללא כל מעצורים ובעיות היודע היטב את העומד לפניו. רב שפע בטחון עצמי ומרץ והיה משרה את הרגשת הביטחון והשלווה על כל הבאים איתו במגע.

רב העריך מאוד את חבריו וידידיו וטען כי רק בחיל קרבי אפשר לגלות כי חבר הינו באמת חבר.

חברים רבים היו לו, הקשורים אלון מאוד והמעריכים את יושרו וטוב ליבו. את שעות הפנאי היה מעביר בקרב בני משפחתו ובשיחות עם ידידיו השונים.

במסגרת העבא נהג לבקר במקומות רבים ואף היה מבטיח לי כי לאחר השרות יקחני לכל אותם מקומות בהם נשתף אותי בחוויותיו ורשמיו....

תמונות מתקופת הצבא

נפילתו של דבלה:

מיד עם הפריצה מהזחל"מ, בחלק המערבי של היעד ניתנה לו הפקודה לפרוץ את הגדר, היות והזחל"מ החל לבעור ולא הייתה אפשרות להוציא "בונגלורים".

הברירה היחידה הייתה פריצה בעזרת מגזרים. חשוף לאש אויב שכב דובלה על יד הגדר. יחד עם בן חמו שמואל כשכל המחלקה שוכבת מאחור, מרתקת לעבר היעד.

דב הצליח לפרוץ גדר דו-שפועית שתחתה היו טמונים מוקשים. לאחר הפריצה היה בין הראשונים הנכנסים לתעלות. היה זה בשלב הקריטי של המערכה.

דב הוביל כאחד מחוליות הגששים בכל הפריצה, ומידי פעם חזר לאחור, אסף תחמושת ורימונים מחיילים פצועים וחזר למלא את תפקידו.

רק בשלב הסופי של המשימה כשהיה צריך להסתער על הסככה בחלק המזרחי של התעלה הדרומית, ממש תוך כדי הסתערות פגע כדור בכתפו השמאלית, מיד ביקש עזרה וחייל נשלח לחבשו.

לאחר רגע שוב נפתחה אש קטלנית מהתעלה והחייל שב אליה.

הסמל דב התקשה לנוע והמ"מ רץ לאספו. אך עוד בטרם הגיע אליו, כרע דב מכדור ברקה.

ותשקוט הארץ!

קולות הקרב נדמו
אי שם בדמי הליל
קול בכי נשמע

בכי אם המבכה את בנה,
בן יחיד ואהוב.
לחם צעיר ועז
בן תשע עשרה היה.

עיניו שחורות, נוגת
חיך כה מלבב
קומתו, קומת אלון.
ולב ארי לבו.

מדוע, אל יקר,
כך דובבות שפתיה,
את בני, יקירי, לקחת
כה צעיר ורך.

יפה היה, אל יקר,
ונשמתו זכה.
לאלוה ולאדם היה הוא
ומעולם לא חטא.

ותשקוט הארץ!

קולות הקרב נדמו.
אי שם בדמי הליל
קול בני נשמע.

מוטי רוזנבלום.

חברים מספרים על דב

שעות מספר לפני הקרב עוד ראיתו מחייך. החיוך השתפך לרוחב פניו אך מבעד לחיוכו יכולת לראות את הקשיחות ועיניו הנוצצות.

הרגשת כי אדם זה אמיץ הוא. גבר ללא חת. גבר שתוכל לסמוך עליו, להילחם איתו יחדיו.

נעמדנו בצד הזחל"מ והרהרנו בקול: על הבית ועל המלחמה. דב אמר לי: "כשנהיה למעלה, ודאי לא ישארו חיילי האויב אך אם אמצאם, אהרוג אותם אחד אחד"

האמנתי לו, בטוח הייתי באומץ ליבו ויכולתו. אך כרעם ביום סופה נפל דב בקרב העקוב מדם.

נפל בקרב על התל האכזר, תל-אל-פאחר. חייליו במחלקה העריכוהו כאדם והעריצוהו כמפקד.

אכן, דב היה סמל המחלקה הטוב בפלוגתו. סמל קרוב היה לחייליו. באותה מידה שהם קרובים אליו. מפקדי הפלוגה העריכוהו בגלל עבודתו הנאמנה, עקב מילוי משימותיו על הצד הטוב ביותר.

סמל דב נשוי היה ודבר הרבה על אשתו לפני הקרב. דיבר על התינוק העומד להיוולד. דבר שלא זכה לראות.

אם חיי אדם נשקלים היו במאזניים. אזי אזור היה לאדם זה למות. כי יקר מפז הוא.

אך המוות הוא מקרי. הקרב תובע את קורבנותיו. נזכור את דב לעולמם וזכרו לא ימוש. אלוהים! צרור נא את נשמתו בצרור גיבורי ישראל. נשמתו תשכון לצד לוחמי תל-אל-פאחר הגיבורים.

אח לנשק - סמ"ר ישי יהושוע

זב: האדם הראשון שהכרתי ביומי הראשון בצבא. עברנו יחד טירונות, יחד עברנו קורס מ"כים ויחד צעדנו עם הזמן.

כל הזמן היינו כחברים לנשק, אהבנו אחד את השני, אחד עזר לשני בכל מצוקה כל זמן היותנו.

בהיותו מפקד ביצע כל משימותיו על הצד הטוב ביותר. היה אהוב על כל סגל הפלוגה ועל כל החיילים.

הוא היה כל הזמן מאושר בחייו. בערך לפני כשנה בהינשא, באתי ביום חתונתו וכאילו שהייתי בחתונת אחי. כל הזמן היה עליז ושמח ולא ידע

מצוקה ועצב, למרות שהיה נשוי ועמד להיות אב. אף פעם לא התיימש מהצבא למרות שמצבו בבית לא היה הכי טוב. בהיותנו בכוננות פני

הקרב על הרמה תמיד ישבנו ודברתי אתו על המצב המדיני והוא תמיד העדיף להילחם פעם ולתמיד מאשר שנסבול בחיי הכוננות ובכלל

שההורים שלנו סובלים בבית מכל הפרעות של האויב.

הנה הגיע היום ויצאנו לקרב על הרמה הסורית. לפני התחלת העלייה

לרמה עוד הספקנו להיפגש כי לא היינו באותו זחל"מ, בדרך כלל אנחנו

צמודים אחד לשני. התחיל קרב והתפצלנו, אחד יותר לא ראה את רעהו

עד שנגמרה המלחמה ובא אלי חובש ואמר שזב נהרג. מרוב שהייתי

המום עוד לא תפשתי את המתרחש והנה כעבור כמה שעות הרגשתי

והתחלתי לשאול את החיילים והם הובילו אותי למקום שבו שכב הרוג

וגשתי וראיתיו כשהוא שכוב עם חגור נשק מוצלב עליו וכובע פלדה.

התקרבתי אליו ואמרתי אין דבר, נפלת בעז המולדת. והוספתי עוד כמה מילים ואמרתי:

"במקום נשמתך תבורך ותהיה צרורה בצרור החיים" ועזבתי את המקום...

חבר לנשק

מספר אחיו מוטי:

דב היה בחור גבוה וחסון ורחב גרם. עושה הכל ביסודיות ובאופן מושלם. דב חיפש תמיד את העבודות הפיזיות הכרוכות במאמץ והגרמות לו לסיפוק ולהוצאת המרץ העצום שהיה טמון בו. דב היה עובד קשה כדי לגייס כסף אשר לא היה באפשרות ההורים להעניק לו. להורים לא הייתה אפשרות להחזיק את שני האחים בתיכון ולכן יצא דב לעבוד ועזר בבית. פעם כשבא לחופשה מהעבא הלך לעבוד בבנין כדי לעזור בבית.

כבר מילדות נתגלתה בו הנטייה לרצינות, רצינות מכפי גילו ובגרות רבה. לכן לא התפלאנו כלל כאשר בא אלינו דב ביום בהיר ובפיו החלטה להינשא לחברתו מנעורים סאלי. ההורים סמכו את שתי ידיהם על כך ומה עוד שסאלי הייתה כבת משפחה. כולנו ידענו שההחלטה הזאת הינה פרי מחשבה תחילה ולא צעה בין זים. כמו כן סמכו על דב בלב שלם אשר ידע לנהל את אורח חיי משפחתו על הצד הטוב ביותר ויעשה את אשתו למאושרת.

דב אהב והעריך את אשתו מאוד. לאחר החתונה נתגלה כחסכוני מאוד, בפרט בענייני כספים ביודעו שמעבו אינו מאפר לו בזבח יתר. כדי לקנות מתנה לסאלי חסך דב מדמי הוצאותיו האישיות וקנה לה שעון זהב, רק בכדי לעשותה מאושרת ושמחה. כל בקשות העברה ליחידה קרובה יותר באו באופן חסכוני בלבד, בתוכו - לא הסכים להן כלל. כה נקשר ואהב את החיים שביחידה. לעיתים קרובות היה דוחה את דב, וגיסו שהפצירו בו להסדיר את עניין ההעברה בטענה שימתינו קצת בסובלנות שהרי תאריך שחרורו אינו רחוק....

לא אשכח!

בסד נתנו דגלינו, אל
זחלנו על גחון דברך.
ועל גבינו אח נפל
דע אחי, עברנו את הדרך.

אזכור אחי לעד
את אותה סורית מצקת
אשר הפגיזה לא מעט
פניעות ישוב, ישובי ברקת

ישן אתה אחי, עמוק
תחת תל ופרח.
רחוק מבני וצחוק,
כי עברת את הדרך.

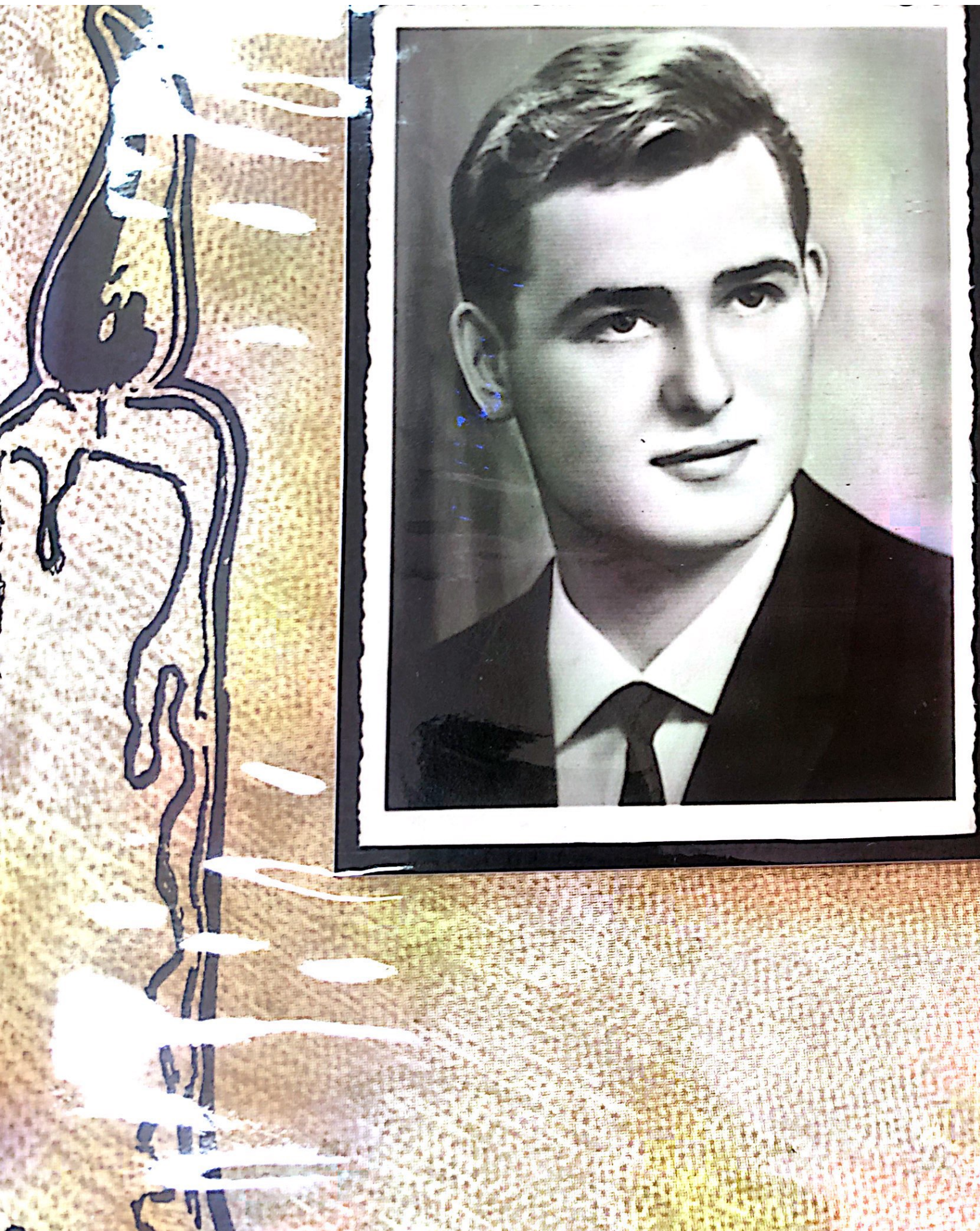
ארבעים פרסאות
העקובות מדם ופרך
אך יהיו לנו לאות
כי מעתה, אין קץ לדרך.

שלנו העם הקם וחי
נשאת, לא פנינים וכתר.
לעם נתת שי,
את ארבעים הקילומטר.

נשבע אני אחי, יחיד
לא אשכח לעד, לנצח
את אותה רמה סורית
והנשיקה במצת.

מוטי רוזנבלום

חובר ג' - 21.6.67

כל סדר הדב"ה שנים תלפ,

כל סדר הדב"ה,

ואח"כ בן 19 וחצי, פחות או יותר.

אמא ואבא אינם כאן, פרשו עצובים,

תעוקות נלדו, צמחו, גדלו לתפארת,

דוד שני ושלישי לגילדת השכילים,

ואח"כ בן 19 וחצי, פחות או יותר.

הכל השתנה - האנשים, הרחובות, הערים, המדינה,

גם הקיוסק של שוורץ בפינה.

כולם מחפשים - את העושר ואת והאושר,

את השלום, או את ארץ ישראל השלמה,

ואח"כ בן 19 וחצי, פחות או יותר.

הוא לא ראה מימיו בוגנבילייה אדומה שעומחת לה פרא,

מכוסה בפרחי ארגמן,

הוא לא הכיר ביעונייה בפריחתה, אמן ותמר באהבתם,

לוטוס שזוחל, לצד לוע הארי,

או שיח שושנים אדום כדם.

הוא לא ידע שישה צבעונים אדומים וצהובים,

מכים התימהון את כולם, ביופיים ובאצילותם.

הוא לא ידע ולא הכיר.

אך הם פורחים סביבו,

בעיר האבנים הלבנות בחלקה 4 שורה 3 מצבה 2.

ואח"כ בן 19 וחצי, פחות או יותר

מוטי רחנגלום

"תל הגיבורים"

משפחות שכולות, לוחמים ותיקים וצעירים בעבר ובהווה ואורחים יקרים.

המקום בו אנו נמצאים ומהלכי הקרב על **תל הגיבורים** הזה, ידועים ומוכרים. התעלות והבונקרים המבוצרים מספרים את אשר אירע כאן במלחמה.

היום, לאחר 40 שנה, שוב נפגשים הלוחמים והמשפחות השכולות, נזכרים, כואבים ומתרגשים כאשר פוגשים חברים לקרב.

בעמדי כאן היום לפניכם, **בשם הלוחמים**, גיבורי גדוד 12 בחטיבת גולני, לוחמים שנאבקו וחרפו נפשם, לוחמים שנפצעו ואלה שזכו לראות את השלמת המשימה. נזכור ונאמץ אל ליבנו את לוחמי השריון, הסיירת, מפקדים מהחטיבה שלקחו חלק בכיבוש התל.

בשם הלוחמים והגיבורים האלה אומר:

למדנו מאבותינו המייסדים וראינו את מאבקה של המדינה על קיומה ועצמאותה לאורך השנים. ידענו שבכל עשור, נקראים מיטב בניה לעת מבחן לשמור על המולדת.

ואז, בשנת שישים ושבע שוב איימו על קיומנו. המצרים ריכזו כוחות בדרום, הירדנים העבירו צבא לירושלים והסורים הפגינו את יישובי אצבע הגליל.

הקרבות מתחילים, סיני נכבשת, ירושלים בידינו, אך אנו, לוחמי גולני, עוד לא תרמנו את חלקנו. חולף עוד לילה בצפייה דרוכה לקבלת הוראה. והנה עם עלות השחר הגיעה הפקודה לעלות לרמה. שעון המלחמה עבורנו החל לתקתק. לוחמי הגדוד מתייצבים אל מול המשימה אחוזי התרגשות מצד אחד ומנגד, דרוכים ומתוכים לקראת הבאות. התארגנו על ציודנו, עלינו על הזחליים ושעתנו לנקודות היערכות ליציאה לקרב.

ברגעים המעטים שעברנו בקרית שמונה ותושבים נופפו בידיהם להצלחתנו, עסק כל אחד מאתנו בשינון תפקידו, בשחזור התוכניות ובהנחיות מפקדיו.